

'HET SCHEEP(S)JOURNAAL'

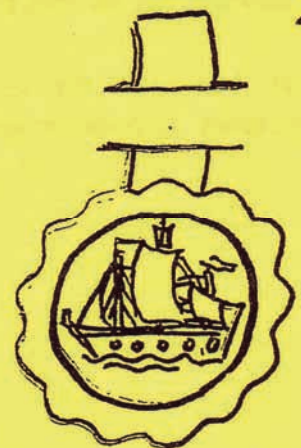
Officieel orgaan van de
Familiestichting Scheepbouwer

In dit nummer:

- | | |
|--|-----------|
| 1. Van de redactie | pagina 1 |
| 2. De oudste, de jongste en geboorten | pagina 3 |
| 3. Verjaardagen en huwelijksjubilea | pagina 4 |
| 4. Opvarenden bij de VOC | pagina 5 |
| 5. Een historische verkenning in Dordrecht anno 1734 | pagina 7 |
| 6. Drie Scheepbouwers op één eiland | pagina 11 |
| 7. Een huwelijk in den vreemde | pagina 14 |
| 8. Nog meer familie(s) verhalen | pagina 16 |
| 9. Bij de dood van een pionier | pagina 19 |
| 10. Financiën | pagina 20 |
| 11. Tenslotte | pagina 21 |

Jaargang 10 - nummer 1

april 2008



1. Van de redactie.

Terwijl ik deze column schrijf, kijk ik naar buiten en zie dat de lente toch in aantocht is. Hadden we er met de paasdagen nog een hard hoofd in - ik hoorde gisteren iemand zeggen, dat hij toch maar even een foto had gemaakt van de ingang van een geopende Keukenhof, bedekt met sneeuw! - het lijkt er nu toch op dat het beter gaat worden. Misschien langzaam, maar toch!

En dat is maar goed ook. Zeker voor Florry en mij, die de maand februari op Curaçao zaten (zie ook pag. 11 e.v.), was het weer hevig wennen toen we terug waren.

Maar ook voor iedereen, die gewoon hier is gebleven, wordt het hoog tijd dat de temperaturen weer gaan oplopen. Dan gaat ook het bloed weer sneller stromen en neemt de zin om activiteiten te gaan ontplooiën ook toe. Ook binnen onze stichting werkt dat zo!

Ja, u leest het goed, we hebben en zijn nu een echte stichting. Op 17 december van het vorige jaar is bij Notaris Dierckxsens in Kaatsheuvel de daartoe strekkende akte gepasseerd van de Familiestichting Scheepbouwer.

Voor geïnteresseerden staat de volledige tekst van de statuten en het huishoudelijke reglement op onze website: www.scheepsjournaal.nl

Uit die akte blijkt onder meer de navolgende bestuurssamenstelling:

Voorzitter	Otto Scheepbouwer
Secretaris	Len Stronk-Scheepbouwer
Penningmeester	Tineke Scheepbouwer-van Velthuyzen
Leden	Trudy Scheepbouwer Jacqueline Scheepbouwer Petra Ophof-Scheepbouwer

Het bestuur is inmiddels twee keer bij elkaar geweest en heeft in een prima sfeer een aantal aspecten rondom de genealogie van onze familie besproken.

Ik moet zeggen, dat ik erg blij ben met deze ontwikkeling. Was het zo, dat ik de afgelopen jaren veelal alles alleen moest doen, nu merk je de waarde van een aantal betrokken medebestuurders, die met je mee denken en je ook een aantal taken uit handen nemen.

Ook hier gaat de aloude wijsheid weer op: het totaal is meer dan een som van de delen.

Eén van de eerste zaken die we bij de kop hebben gepakt, was de vraag of na zes jaar de tijd niet weer rijp zou zijn voor een familiedag. Alle leden waren van oordeel dat dat zo was. Voortvarend werd daarom een programma samengesteld, waarvan het bestuur in elk geval het idee had, dat iedereen daarin iets van zijn gading zou kunnen vinden.

In de loop van januari werd in 150-voud een rondschrĳven verstuurd met de oproep vóór 1 februari te reageren.

We gingen er daarbij van uit, dat er tenminste 50 deelnemers zouden moeten zijn.

Wie schetst onze verbazing (en hevige teleurstelling) dat ruim na sluiting van de aanmeldtermijn er niet meer dan ongeveer 35 deelnemers zijn. En het bestuur en aanverwanten maakt daarvan een substantieel deel van uit.

Onze eerste reactie was: we berichten iedereen dat het bij gebrek aan belangstelling niet door gaat. Een tweede en wat meer doordachte reactie was: we kunnen de gewekte verwachting van toch een deel van onze familie niet zonder meer de grond in boren, we gaan door, al is het dan met een kleiner aantal. Ten slotte is het de kwaliteit die telt en niet de kwantiteit!

Derhalve hopen wij alle inschrijvers op 17 mei in Alphen aan de Rijn te mogen begroeten en met hen een plezierige dag door te brengen.

Zijn er onder onze donateurs (of anderen, want de dag staat open voor **alle** familieleden, donateur of niet!) personen die bij nader inzien toch nog willen komen, dan kunnen zij zich alsnog aanmelden bij Tineke Scheepbouwer, telefoon 075-6411208, email: tiki@scheepbouwer.info.
Doe dat dan wel snel.

Nu tot slot nog iets over onze website. Wellicht is het u (nog) niet opgevallen, maar er wordt nog steeds gesleuteld aan de site. Wij proberen er voortdurend verfraaiingen en verbeteringen in aan te brengen.

Per 28 maart is de oude stamboom vervangen door een verbeterd en bijgewerkt exemplaar.

Niet dat nu alles ook meteen volledig foutvrij zal zijn, maar er wel al veel aan verbeterd.

Toch ontvang ik graag - via de mogelijkheid van contact, die op de website is opgenomen - opmerkingen tot het wegwerken van nu nog bestaande onregelmatigheden.

Naast een weergave in tekst, is het nu ook mogelijk de stamboom van een individuele persoon grafisch weer te geven door te klikken op het omhoogwijzende tekentje, direct achter de naam. U krijgt dan de kwartierstaat te zien.

Daarna kunt u klikken op het woordje **grafisch** en wordt de kwartierstaat getekend weergegeven. Misschien een beetje cryptisch, maar probeer het gewoon maar eens.

Een voordeel van een groter bestuur is, dat het ook een grotere hoeveelheid interessante verhalen en berichten oplevert. Zie maar in dit nummer.

Wij wensen u veel leesplezier.

De redactie.

- **een droge april, is niet de boer zijn wil**

Bovenstaande wijsheid en de overige door het nummer vermelde aprilwijsheden zijn aangeleverd door Tineke Scheepbouwer en met dank overgenomen uit wandelblad 'Voetnoten'.

2. De oudste, de jongste en geboorten.

Het is een beetje een eentonig verhaal, maar deze rubriek moet wel blijven bestaan, dus zolang ik geen meldingen krijg van het tegendeel, herhaal ik de mij bekende gegevens.

a. De oudste.

Sinds eind december 2004 is er geen wijziging opgetreden in de ranglijst van de oudste Scheepbouwer

Voor zover mijn gegevens reiken, is dat nog steeds **Elisabeth Scheepbouwer uit Grijskerk**.

Zij is geboren op 26 april 1908 en zal dus dit jaar, als het haar gegeven is, de magische leeftijd van **100** jaar bereiken.

Daarmede is zij, voor zover ik kan nagaan, opgeklommen tot de oudste levende Scheepbouwer ooit. Zij werd geboren in Utrecht, maar is nu dus al jaren Groningse (en geen Friezin, zoals ik tot nu toe veronderstelde!).

Als zij daadwerkelijk deze mijlpaal mag bereiken, zullen Florry en ik haar op die dag bezoeken en haar namens onze complete familie feliciteren. In het volgende nummer zal ik daar dan verslag van doen.

b. De jongste.

Met de geboorte op **19 juni 2005** van Thije Scheepbouwer is de plaats van jongste Scheepbouwer destijds door hem overgenomen.

Maar zoals ik in mei vorig jaar al schreef, wil het er bij mij niet in dat er tussen juni 2005 en juni 2007 (nu dus inmiddels april 2008!) geen nieuwe(re) Scheepbouwer het levenslicht heeft aanschouwd.



200.000 baby's per jaar in Nederland en geen Scheepbouwer daarbij?

Wij wachten jullie meldingen in spanning af!

c. Geboorten

Uit het feit, dat er geen nieuwe vermelding is van de jongste, kan worden afgeleid dat er ook geen geboorten zijn gemeld. Ongeloofwaardig, maar ik heb geen andere informatie.

- **april koud en nat, vult schuur en vat**
- **valt in april veel nat, dan zwemmen de druiven tot in het vat**

3. Verjaardagen en huwelijksjubilea



Om misverstanden te voorkomen zij nog maar eens vermeld, dat wij de kinderen tot 5 jaar noemen, vervolgens elk kroonjaar (5, 10, 15 enz.) en tot slot de ouderen vanaf 80 jaar.

2008

april

05	Adriaan	40 jaar
	William	90 jaar
07	Roxy	15 jaar
08	Leo van Konijnenburg	85 jaar
09	Robert Lathouwers	70 jaar
14	Jacobus	55 jaar
17	Alberta van Straalen	90 jaar
21	Maria Sieuwtje	80 jaar
26	Elisabeth	100 jaar

mei

08	Danny	4 jaar
14	Jan Marks	65 jaar
16	Jan	60 jaar
17	Sonja P. Varga	45 jaar
	Wilhelmus M. Goverde	50 jaar
18	Jacoba H. de Boij	70 jaar
19	Yvette	20 jaar
21	Johanna Jansen	70 jaar
25	Adriana Hilker	80 jaar
28	Bianca Graciella	45 jaar

29 Gerardus 70 jaar

juni

09	Aaron H.	25 jaar
11	Martin Buitenkant	40 jaar
17	Sabine Bovendeaard	30 jaar
18	Pieter Johan	25 jaar
19	Tetje Aaltje Jetten	75 jaar
20	Wilhelmus A. Brinkman	75 jaar
23	Lisa C. Heijbroek	4 jaar
26	Ronaldo Kuiters	45 jaar
28	Patrick	30 jaar

juli

07	Iris van Wijk	4 jaar
	Mirthe van Wijk	4 jaar
11	Jacqueline	60 jaar
20	Christel Bolk	20 jaar
	Cornelia	50 jaar
24	Marion de Heer	30 jaar
26	Martin John	35 jaar
31	Cathelijne	35 jaar

Alle jarigen van harte gefeliciteerd namens de gehele Scheepbouwer-clan!

- **april koud en mei warm, geen boer wordt er arm**

Huwelijksjubilea

2008.

april

07	Willy Scheepbouwer en A. Woudenberg	65 jaar
----	--	---------

mei

04 Peter Scheepbouwer en
Irene C. Elbertsen 15 jaar

juni

02 Frans J.T. Scheepbouwer en
K.P. den Hoed 30 jaar

08 Lena W.C. Scheepbouwer en
Peter v.d. Biggelaar 35 jaar

26 Johanna Scheepbouwer en
Paul T. Maas 40 jaar

30 Adriaan M. Scheepbouwer en
Dorothee N. Calvis 30 jaar

juli

14 Franciscus Scheepbouwer en
Everdina H. de Vries 60 jaar

Ook al deze jubilarissen van harte
gefeliciteerd namens de gehele
Scheepbouwer-clan!

Nota bene:

Voor de goede orde merk ik nog maar eens op, dat ik niet kan instaan voor de volledigheid en/of de juistheid van de hierboven vermelde feiten, omdat mijn databank niet volledig up-to-date is. Als ik daardoor ongewild personen in de bovenstaande lijsten heb opgevoerd, die niet meer in leven zijn of huwelijken heb vermeld, die niet langer bestaan, dan betreur ik dat.

Graag ontvang ik daarover dan een reactie (met vermelding van de juiste

gegevens), zodat de fout kan worden hersteld.

Zijn er personen niet opgenomen, die er wel in hadden behoren te staan, dan verneem ik dat ook graag.

4. Opvarenden bij de VOC.



Onlangs hoorde ik van het bestaan van een website van de Verenigde Oost-Indische Compagnie (VOC), www.VOC-opvarenden.nl waarop het mogelijk was om na te gaan of er ook familieleden ooit met één van hun schepen naar de Oost waren gevaren.

Hoewel wij van oorsprong een geslacht van scheepstimmerlieden waren, had ik nog nooit gehoord, dat er zich ook zeelieden onder zouden hebben bevonden.

Ik tikte onze familienaam dan ook met de nodige scepsis in. Maar wie schetst mijn verbazing, dat er toch een naam opdook en wel die van **Gerrit (Garrit of Gerret) Scheepbouwer**.

Hij maakte vanuit Enkhuizen in totaal 4 reizen op resp. de schepen 'de Vis' in 1725, als opperstuurman, 'Ruyter' in 1737 eveneens als opperstuurman, 'de Petronella Alida' ook in 1737 als schipper en tenslotte op de 'Cornelia' in 1740 als opperstuurman en gezaghebber. Geen onbelangrijk man dus!



Een typisch VOC-schip

Op basis van de door de VOC geleverde informatie ben ik vervolgens naar het Nationaal Archief in Den Haag gegaan. Daar vond ik de originele, in perkament gebonden scheepsjournalen. Zo zie je dat wij ons blad niet voor niets zo hebben genoemd!

Het is indrukwekkend om te zien dat al die informatie uit een periode van bijna drie eeuwen nog zo goed toegankelijk is voor ons, genealogen van de families. Men zegt wel eens, dat de Duitsers grondig waren in het vastleggen van historische gegevens, maar wij kunnen er blijkbaar ook wat van!

Uit die journalen kun je opmaken, wat zo'n reis naar de Oost aan gage opleverde en hoe daarvan een deel naar zijn vrouw ging en andere kosten werden betaald.

Elke opvarende had een eigen rekening, elke rekening heeft een nummer. In de kop van de rekening staan het nummer, de naam van het schip, de Kamer die het

schip uitreedde en het jaar van vertrek en aankomst.

Op de linker bladzijde, de debetzijde, staan de uitgaven van de werknemer; op de rechter- (credit)zijde zijn tegoed, het nog niet uitbetaalde deel van zijn salaris.

Op de debetzijde staan de persoonsgegevens, naam, plaats van herkomst en rang; ook wordt vermeld of hij een maandbrief heeft getekend. De eerste uitgavenpost is de twee maandlonen die de opvarende kreeg bij indiensttreding. Ook de schuldbrief wordt geboekt als hij die ondertekend heeft. Verdere kosten betreffen meestal de scheepskist en overige uitrusting.



Scheepskist.

Het salaris op de uitreis werd niet uitbetaald, maar als tegoed geboekt op de creditzijde. De uitreis eindigde als de opvarende op Kaap de Goede Hoop van boord ging of als het schip aankwam op de bestemming in Azië, meestal Batavia of Ceylon. Dan werd het eerste deel van de rekening gesloten en gesaldeerd. De opvarende kreeg ook eenzelfde rekening op een los vel.

Verder wordt uit het journaal duidelijk dat Gerrit tenminste 2 echtgenotes heeft gehad. Tijdens zijn eerste reis is er sprake van ene Dieuwertje (of Diewiertje Broekvast), huisvrouw, terwijl er tijdens de tweede en de laatste vaart wordt gesproken over Gerritje Jans, zijn vrouw.

Wie was nu die Gerrit Scheepbouwer? Uiteraard heb ik eerst in mijn bestand gekeken of daarin een Gerrit voorkwam.

Ik vond er drie, maar de oudste was van 1847. Die kon onmogelijk al in 1725 aan boord van het schip 'de Vis' de reis naar de Oost hebben aanvaard.

Ik vermoed, dat de Gerrit in kwestie afkomstig is uit wat ik eerder al noemde 'de Amsterdamse tak'. Bewijs daarvoor heb ik echter nog niet gevonden, maar gelet op zijn positie als opperstuurman, mag je aannemen dat hij tenminste ergens tussen de 20 en 25 jaar moet zijn geweest. Dat plaatst zijn geboortedatum rond 1700.

Op of rond dat moment werd Jan Caspersz Schopbouwer, onze stamvader, in Mühlheim a/d Ruhr geboren.

Ook het feit, dat hij inscheepte in Enkhuizen zou kunnen wijzen op een afkomst uit Amsterdam of in ieder geval Noord-Holland. En daar woonden onze directe voorvaderen niet!

Er is nog veel onduidelijk en daar doen wij nu onderzoek naar. T.z.t. berichten wij daarover in het journaal.

- **De echtelijke staat is als de maand april,
nu zonneshijn, dan storm,
dan weer stil**

5. Een historische verkenning in Dordrecht anno 1734..

Zoals ik al in mijn redactioneel meldde, levert ons uitgebreidere bestuur ook meer kopij op. Hieronder eerst een historische impressie van Dordrecht ten tijde van het leven van onze oudst bekende stamvader, van de hand van Len Stronk-Scheepbouwer

Jan Caspersz Schopbouwer en Dordrecht in 1734, het jaar waarin hij trouwt.

Een historische verkenning.



Riedijkspoortje.

(Jan Caspersz vestigt zich na zijn aankomst op de Riedijk)

Zoals al in een van de eerste uitgaven van het Scheep(s)journaal over Jan Caspersz wordt gemeld, reist deze eerste van alle "Hollandse" Scheepbouwers vanuit Mühlheim aan de Ruhr naar Dordrecht. Hij gaat aan de Riedijk wonen (zie hierboven) en is hier niet meer weggegaan.

Hij vindt er zijn lief, de weduwe de Clerq. Na zijn trouwen trekt hij bij haar in. Zij krijgen een zoon, Kasper. Zal Opa Schopbouwer ook Casper hebben geheten?

Misschien wel. En heeft hij zijn zoon wel eens opgezocht of teruggezien nadat deze uit Mühlheim was vertrokken? Het zou leuk zijn om dat te weten, maar ik ben bang dat we daar niet achter zullen kunnen komen.

Mühlheim is in de tijd dat Jan Caspersz de wijde wereld intrekt, een voor die tijd levendige handelsstad.

De ligging aan een belangrijke rivier was, net als in Dordrecht, gunstig voor de ontwikkeling van een handelsklimaat.

Hoe was eigenlijk het leven in het Dordrecht van 1734, het jaar waarin Jan Caspersz trouwt? Hoe zag de Riedijk er uit? In de handelsstad Dordrecht zal Jan Caspersz zeker niet de enige buitenlander zijn geweest. Schepen uit andere landen en zelfs uit andere continenten lagen aan de kades. Zo voer in 1734 kapitein Joh. Stidman vanuit Haarlem via Dordrecht naar Philadelphia. Misschien heeft het schip wel vlak bij de Riedijk aangemeerd gelegen.

Jan Caspersz zal in het begin moeite hebben gehad zich hier verstaanbaar te maken en te integreren. Hoewel, er is eeuwenlang druk contact geweest tussen Dordrecht en het Duitse achterland. Hout werd vanuit Duitsland aangeleverd en het kwam op grote vloten de Rijn af.

Deze vloten werden soms bemand door honderden mensen. Dordrecht telde vele houthandelaren. In ieder geval was men hier in Dordrecht dus wel gewend Duitsers binnen de muren te hebben.

Het stapelrecht verschafte de stad het recht het hout hier te verhandelen.

Er waren twee belangrijke steden waar hout werd 'gestapeld': Zaandam en Dordrecht. Zit hier misschien de link van de Scheepbouwers die voornamelijk in Dordrecht en Noord-Holland woonden?



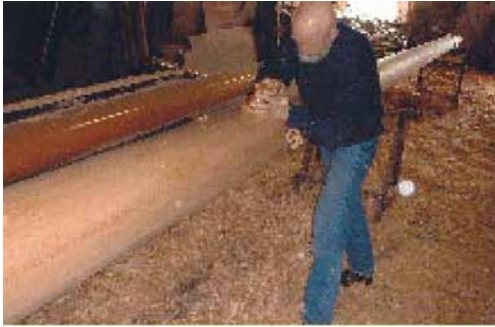
Houtvloten in de Zaan.

De houtvloten werden in Dordrecht onder meer bij de Voorstraatshaven aangelegd. Onze familie is in de Boomstraat gaan wonen, destijds de Boom geheten. Deze naam verwijst naar de opslag van de vloten aan de kade of onder de Boombrug door, in de Voorstraatshaven. In deze omgeving en vooral aan de Merwekade waren heel veel bedrijfjes gevestigd die het hout, dat dus zo handig voor de kade lag, verwerkten.



Diverse blokken

De blokmakers, het vak dat Jan Caspersz uiteindelijk gaat beoefenen, waren daar één van. Wellicht lag zijn bedrijfje of het bedrijfje waar hij in dienst trad, wel aan deze kade. De Boom, of Boomstraat, waar hij uiteindelijk ging wonen, lag hier direct achter.



Mast- en blokmakerij.

Er waren geen integratiecursussen, maar scholen waren er wel. Onderwijs werd in de hogere standen doorgaans aan huis gegeven door gouvernantes. Maar tot die hogere standen behoorde Jan Caspersz niet. Zijn zoon zal allereerst naar de kleine kinderschool zijn gegaan, wat eigenlijk meer kinderopvang dan iets anders was. Maar daarna, op zes- of zevenjarige leeftijd, kon hij naar de lagere school. Hier leerde kleine Kasper voornamelijk lezen en schrijven. Rekenlessen vond men, vreemd genoeg, niet nodig.

Vaak echter gingen de kinderen van de lagere standen in het geheel niet naar school. Kinderarbeid was heel gewoon. Dat werd gaandeweg wel beter, in de loop van de 18^e eeuw hadden twee op de drie kinderen ten minste een lagere schoolopleiding. De eis die aan de onderwijzers werd gesteld was dat zij niet jonger waren dan 25 jaar. Hun pedagogische kwaliteiten kwamen er blijkbaar minder op aan!

Hoe leerde je in die tijd een beroep? Als je in de handel wilde dan kon je, na de lagere school naar de Latijnse school of naar de Franse School. Scholen voor beroepsonderwijs waren er niet. Het officiële standpunt was dat een vak op de werkvloer moest worden geleerd.

Dit gold voor alle beroepen: men ging bijvoorbeeld ook in de leer bij een chirurgijn of verloskundige. Met het beroep van blokmaker zal het niet anders zijn gesteld. Jan Caspersz was blokmaker en later ook zijn zoon Kasper.

In de tijd dat Jan Caspersz trouwde betaalde hij met Nederlandse Guldens. Deze werden onder meer in Dordrecht geslagen bij de Munt. In 1734 was Otto Buch er Muntmeester. Dordrecht had al 'een Munt' vanaf 1283. In de Franse tijd onder Lodewijk Napoleon kwam aan dit recht een drastisch einde. Het slaan van munten werd gecentreerd in de stad Utrecht. Zo stopte een lange traditie van het lokaal slaan van munten in Holland. Jammer voor Dordrecht en al die andere steden met dit privilege. Het gebouw van de Munt staat er overigens nog steeds, sinds 150 jaar is er nu de muziekschool in gevestigd.



De munt te Dordrecht.

Jan Caspersz kon nog geen Dordts krantje kopen. Pas in 1758, dus na zijn dood, rolt het eerste exemplaar van de persen bij de firma Blussé. In Dordrecht waren wel veel uitgeverijen en boekhandelaren gevestigd. Hij kon boeken kopen die in Dordrecht waren uitgegeven. In 1734 komt hier bijvoorbeeld een boek uit onder de naam "Eene Schoone en Kluchtige historie van den Jonge Jacke" met als ondertekening: "die zijn Uaders Beesten wachten in 't Uelt".

Het is gedrukt bij Henrik Walpot, boekverkoper en wordt aanbevolen "as seer genoeghlijk om te leesen". Maar of Jan Caspersz het gelezen heeft?

Hoe zag het stadsbestuur er in 1734 uit? De stad werd bestuurd door Burgemeester, Schout, Schepenen en deze werden bijgestaan door de Raden. Deze Raden bezaten enkel een adviserende stem. In 1734 hadden de volgende personen zitting in deze Raden: Mr. Hugo Eelbo, Mr. Pieter Eelbo, Mr. Jacob Stoop en Anthony Repelaer. Schout was Jacob de Graeff en Schepenen waren onder meer Mr. Onderwater, Mr. Cornelis de Witt, Mr. Paulus Gevaerts en Mr. Johan Herman Hallincq. We weten nu in ieder geval waar de Dordtse straatnamen vandaan komen. . .

We zouden nog bekijken hoe de Riedijk, waar Jan Caspersz zich in eerste instantie vestigde, er uit zag.

De Riedijk bevindt zich aan het oostelijke uiteinde van de Voorstraat.

De Riedijkspoort verschaftte toegang tot de stad en hoewel de meeste hoogwaardigheidsbekleders via de imposante en nabijgelegen Groothoofds-poort een glorieuze entree maakten zal menigeen ook door de Riedijkspoort gekomen zijn.

Dordrecht kende vele vorstelijke bezoekers die met veel pracht en praal ontvangen werden. Fakkels werden langs de Wijnstraat opgesteld om een zo goed en feestelijk mogelijke indruk te maken.

De Groothoofds-poort bestaat gelukkig nog steeds, het Riedijkspoortje is helaas gesneuveld onder de in Dordrecht zo meedogenloze slopershamer. Voor nader onderzoek naar het uiterlijk van de Riedijk in 1734 zal ik nog eens naar het archief moeten.

Wat gebeurde er in 1734 in de Staten van Holland, waar Dordrecht onder valt?

In dat jaar verliest de West Indische Compagnie haar laatste monopolierechten op slaven-transport. Het is blijkbaar niet zo dat ze er mee stoppen, ze raken alleen hun alleenrecht kwijt! Het jaar 1734 valt trouwens in het tweede Stadhoudersloze tijdperk. De Staten van Holland namen in deze periode de regering waar, omdat, na het overlijden van Willem Friso (verdronken in het Hollands Diep), diens opvolger nog te jong was om Stadhouder te zijn. Vanaf 1748 spreekt men niet meer van de Staten van Holland, maar krijgen we een nieuwe naam: De Nederlanden. Dit omdat het dan de Friese tak van de Oranjes' is, die aan de macht komt.

Jan Caspersz heeft dat nog juist meegemaakt. Hij overlijdt een jaar later op 27 februari 1749. Zijn vrouw overleeft hem nog 3 jaar. Hij is vele malen opa geworden, want zijn zoon Kasper krijgt een groot aantal kinderen Maar hierover later wellicht meer.

Len Stronk-Scheepbouwer.

- **april veel regen, brengt rijke zegen**

6. Drie Scheepbouwers op één eiland.

Van 28 januari tot en met 26 februari 2008 waren Florry en ik voor een familiebezoek bij onze oudste dochter Bianca op Curaçao. Na een aantal jaren verblijf in Nederland - daarvoor zaten ze enkele jaren in Griekenland - zijn ze begin september 2007 vrij onverwacht naar Curaçao vertrokken.

Léon, onze schoonzoon, kreeg daar de positie van 'general manager' aangeboden bij het bij vele Nederlanders en in Nederland wonende Antillianen bekende vakantieressort Livingstone Jan Thiel aan de gelijknamige Jan Thielbaai op de zuidwestkust van het eiland.

Een dergelijke kans wilden ze zich niet laten ontgaan. Voor Bianca bovendien een uitgelezen mogelijkheid om nader kennis te maken met het geboorteiland van haar moeder.

Nadat wij enkele maanden via telefoon en internet op de hoogte werden gehouden van hun wel en wee op het eiland, wilden wij ook wel graag zelf eens poolshoogte gaan nemen, zodat wij eind december bovenstaande reis boekten. Inmiddels hadden de kinderen hun eigen (huur)woning op het eiland betrokken, met voldoende ruimte om ook ons op te vangen, dus alleen de vliegreis was voldoende.

Overigens deden wij - zo bleek later in maart - een merkwaardige ervaring op op Schiphol.

Deels door mijn eigen schuld, ik had 's morgens niet meer op teletekst gekeken naar de juiste vertrektijd, waren we ongeveer vier uur te vroeg, doordat het vluchtschema was veranderd.

De reisorganisaties hadden de mensen met ook een geboekte accommodatie daarvan wel telefonisch in kennis gesteld, maar wij met alleen een vliegticket hadden niets gehoord. Met ons waren er overigens nog een aantal reizigers met alleen een ticket.

Wij raakten in gesprek met een echtpaar en een met hen reizende dame en hoorden, dat het een gezelschap betrof van een vader en moeder en een moeder van een marine-echtpaar dat tijdelijk op Curaçao woonde.

Toen wij in de loop van maart op bezoek waren bij Aleida Scheepbouwer (87) in Anna Paulowna, begrepen we dat die alleen reizende moeder haar dochter Astrid was, die haar zoon Richard ging bezoeken. Zo stond daar dus familie bij elkaar zonder het te weten.

Na een vertraging van ruim vier uur, landden wij rond 12 uur 's nachts op vliegveld HATO, waar we door onze kinderen en kleinkind (10 jaar) werden opgewacht en warm welkom geheten. Nadat wij snel de koffers hadden ingeladen, bracht Léon ons met gezwinde spoed naar hun huis, want omdat wij die morgen al om 6 uur waren opgestaan en de lokale tijd met 5 uur moet worden verlengd om de Nederlandse tijd te berekenen, bleek dat wij om 1 uur lokale tijd precies 24 uur achter de rug hadden.

Behalve wat korte hazenslaapjes in het vliegtuig, hadden we nauwelijks geslapen, dus ons bed trok. Gelukkig konden we er zo in

vallen, wat we na een kort gesprek over de reis ook deden.

Zoals gezegd is Curaçao Florry's geboorte-eiland. Wij hebben elkaar daar ontmoet toen ik in dienst van Hare Majesteit, van juni 1957 tot december 1959, dienst deed bij de Koninklijke Marine op de marinebasis Parera, aldaar.

Hoewel het oorspronkelijk in de bedoeling lag om snel na ons huwelijk in mei 1960 weer terug te keren, duurde het uiteindelijk tot het najaar 1990 voor we opnieuw voet aan wal zetten. In de daarop volgende jaren bezochten we het eiland nog een keer of 5 voor kortere of langere tijd. De laatste keer in maart 2003.



Het zou verleidelijk zijn nu uitgebreid te vertellen over al die oude vriendschappen die weer werden aangehaald en alle familie die we weer ontmoetten, maar daar is dit artikel, zoals de kop ook al suggereert, niet voor bedoeld.

Nee, één van de dingen, die ik gedurende mijn aanwezigheid op het eiland wilde doen, was een hernieuwd bezoek brengen aan Porto Mari, één van de vele baaien op Curaçao. Ik wist dat deze baai met een stuk achterland in het bezit was (geweest) van Jack

Scheepbouwer en ik heb daar in eerdere nummers van het journaal ook wel aandacht aan besteed, maar wat er na zijn plotselinge overlijden in 2001, met dit bezit zou zijn gebeurd wist ik niet.

Op zondag 17 februari zijn we met z'n allen richting de Westpunt van het eiland gereden en bij landhuis Daniël (voor de kenners) linksaf geslagen richting Willibrord en daarna naar Porto Mari gereden. De rit voert voorbij de kerk van Willibrord en de ingang van de voormalige plantage, over een prachtige éénbaans geasfalteerde weg richting zee.

Met een beetje geluk zie je boven de begroeiing van cactussen en - meestal prikkerige - struiken een wara wara, de grootste roofvogel van het eiland, zweven. Wij hadden dat geluk zowel op de heen- als de terugweg.



Het strand van Porto Mari is precies zoals je je een tropisch strand voorstelt. Prachtig zandstrand en een azuurblauwe zee, die verder op in donker blauwgroen overgaat. Er is een gezellige bar waar je lekker kunt eten, comfortabele strandstoelen en voor de duikers een goed geoutilleerde duikschool/-winkel.



Op de omringende rotsen, zowel als in de bar en op het strand zie je regelmatig groene leguanen rondlopen.



Het is grappig om te zien hoe sommige zonnebadende dames reageren als de leguanen wat te dicht bij hun zonnestoelen komen!

Het was er gezellig druk en de ons vergezellende kinderen lagen snel in het water. Wij gingen wat lunchen en ondertussen probeerde ik te achterhalen of Jack of zijn erven nog iets met deze oude plantage van doen hadden. Tevergeefs, want het bedienende personeel dat ik aansprak, was nog maar zo kort in dienst, dat ze van de geschiedenis niets afwisten.

Omdat wij weer op tijd terug moesten zijn, ging mijn schoonzoon op een gegeven moment de auto weer ophalen, terwijl ik wat langzamer ook die richting uitging. Plotseling liep ik bijna tegen een lokale medewerkster op, die naar mijn gevoel al wat langer daar werkte. Haar vroeg ik, of ze wist van Jack en zijn relatie met deze baai. Ja zeker, zei ze, en nu wordt het beheerd door zijn weduwe. Toen ik haar vertelde, dat ik er naar vroeg omdat ik ook Scheepbouwer heette zei ze opeens: dan werkt er familie van u in de bar en ze riep: 'Viviane'.

Een blond jong meisje keek op en glimlachte. Ik liep op haar af, groette haar en zei wie ik was. Omdat zij en haar zus donateurs op Het Scheep(s)journaal zijn en ze ook op de eerste familiedag waren geweest, gloorde er enige herkenning.

Omdat zij het echter druk had met klanten en mijn schoonzoon inmiddels de auto had voorgereden, spraken we af, dat we later die week nog eens terug zouden komen.

Dat hebben we gedaan en toen hoorden we, dat ze net haar VWO had afgerond en dat ze nu voor zes maanden op het eiland was en in de bar meewerkte. In de maand maart zou ook haar zus Adrienne naar Curaçao komen.

Omdat het die middag ook weer behoorlijk druk was, heb we ons korte gesprek afgerond met een foto en de mededeling, dat we in dit journaal aandacht aan onze ontmoeting zouden besteden. Dat hebben we hiermee gedaan!.



Viviane Gracia Scheepbouwer (1989)

In de loop van maart, toen we al weer hoog en droog in Nederland waren, speelde ik voor enkele vrienden een gekochte DVD met toeristische informatie en -beelden af.

Wie schetst mijn verbazing dat op die band ook aandacht was voor Porto Mari en de rol die Jack Scheepbouwer en een partner hadden gespeeld in de ecologische ontwikkeling van dat gebied. Een ontwikkeling die ze beiden door vroegtijdig overlijden niet hebben kunnen afronden.

Terugdenkend kom ik tot de ontdekking, dat de kop van mijn artikel, die sloeg op Viviane, mijn oudste dochter en ik, eigenlijk niet juist was.

Ook de dochter van Aleida -even zeer een Scheepbouwer als wij allemaal - was er in elk geval gedurende een zeker tijdsbestek ook.

Otto Scheepbouwer

7. Een huwelijk in den vreemde.

Ja ja, het is er dan toch van gekomen! Na 10 jaar zijn we dan eindelijk getrouwd! Wij hebben altijd de wens gehad om met zijn tweetjes in een tropische omgeving te trouwen en dus besluiten we in juli dat onze (reeds geplande) reis naar Australië een mooie gelegenheid is om onze relatie te bezegelen met een huwelijk. De locatie moet een strandje in de buurt van Sydney worden en het zou fantastisch zijn om dit op 31 december te laten plaatsvinden.

Via een organisatie in Nederland wordt alles geregeld. Geboorteaktes, de locatie, de wedding celebrant, een professionele fotograaf (tevens getuige), de ringen, een blits autootje, een lief wit linnen jurkje en originele

kaarten om iedereen in Nederland te verrassen.

Want inderdaad, wij houden het voor iedereen geheim! Aan alles wordt gedacht, ook de feestelijkheden bij thuiskomst in Nederland. De ouders zullen een uitnodiging krijgen voor een 'high tea' en voor onze vrienden regelen we een diner. Het enige wat aan het lijstje ontbreekt, is de outfit van Melchior. In september bedenkt hij zich dat ook hij gepaste kleding moet kopen, maar dan hangen de winkels al vol winterkleding. En ja, december in Australië is toch echt hartje zomer!

Gelukkig komt ook dat op de valreep nog goed. Op zaterdag 29 december slagen we er in Sydney in om een witte, linnen overhemd en een bruine, linnen broek te kopen. Het past perfect bij het witte linnen jurkje. De 31e kan met een gerust hart beginnen!



Mijn jurkje heb ik gedurende onze rondreis door Australië, die al 3 weken aan de gang is, in een kussensloop verstopt gehouden en is dus een grote verrassing voor Melchior. Om 8 uur 's ochtends haalt de fotograaf ons op om deze dag voor eeuwig vast te leggen.

Melchior heeft speciaal voor mij een enorm vuurwerkspektakel geregeld 😊, waardoor er

behoorlijk wat wegen afgesloten zijn. We kunnen dus niet bij the Opera House zelf foto's maken, wat we graag hadden gewild, maar evengoed worden er een paar heel leuke kiekjes geschoten.

Na deze fotoshoot halen we bij ons hotel de rode MINI Cooper Cabriolet op om vervolgens naar Cronulla Beach te rijden. In een prachtige baai vindt de ceremonie plaats. "Yes, I do" wordt in zo'n mooie omgeving en met zo'n intieme sfeer gezegd, dat we er spontaan kippenvol van krijgen. Het is precies zo romantisch als we ons al die tijd hadden voorgesteld.



We nemen afscheid van de wedding celebrant, de fotograaf en de 2^e getuige (heel praktisch, namelijk de man van de wedding celebrant) en gaan in een gezellig restaurantje met uitzicht op zee lunchen en proosten op ons huwelijk.

Hierna moeten we terug naar de orde van de dag. Oudejaarsdag in Sydney staat garant voor een grote, adembenemende vuurwerkshow en dus halen we in onze hotelkamer de picknickmand op.

Een dag eerder hadden we al een mooie plek uitgekozen; een park met uitzicht

op zowel the Opera House als the Harbour Bridge.



The Operahouse Sydney

Hoewel het in dit park in tegenstelling tot de alom bekende spots niet dusdanig druk is dat we als sardientjes tegen elkaar aan zitten, is het goed dat we er vroeg bij zijn. In 30 graden Celsius is het heerlijk toeven en absoluut geen straf dat we nog 9 uur moeten wachten om het Nieuwjaar te vieren.

Naarmate de tijd vordert worden we wel wat zenuwachtig. Onze ouders willen we namelijk telefonisch op de hoogte brengen van ons huwelijk, maar hoe zullen ze reageren? Om 6 uur 's avonds vind ik het genoeg geweest en grijp de telefoon. Het is dan 8 uur 's ochtends in Nederland, dus ik hoop dat ik niemand wakker bel. De één valt stil en is even perplex, de ander denkt direct aan de praktische kant ("is dit wel wettig in Nederland?") en bij de volgende volgt een lachsalvo. Maar stuk voor stuk zijn ze blij voor ons.

Opgelucht kunnen we ons feestje voortzetten en genieten we weer volop van ónze dag. 's Avonds om negen uur kunnen we vast warm draaien met het 'kindervuurwerk'. Let wel, dit is al het mooiste vuurwerk dat we ooit hebben gezien; wat dat betreft geen kinderspel.

Hoewel we dat vooraf niet wisten, blijkt pal voor ons neus één van de vier platforms te liggen vanwaar vuurwerk wordt afgestoken. Om middernacht begint het echte werk, wat nog mooier is dan wat we eerder op de avond hadden gezien!



Prachtig vuurwerk...

Het is echt prachtig om op vier plaatsen tegelijkertijd het vuurwerk in de lucht geschoten te zien worden. De ene "ooohhhh" volgt de ander op en opnieuw krijgen we kippenvel op onze armen. Zo ontzettend mooi!

Natuurlijk is deze afsluiting van 2007 en aftrap voor 2008 voor ons extra speciaal. Een bekroning op onze relatie en een fantastisch begin van ons huwelijk!



Melchior en Sabine Heutink

- **april koud en nat, vult schuur en vat**

8. Nog meer familie(s) verhalen.

Het leven van Oom Jan, overgrootvader van Len en Jacqueline en ook van Trudy, inspireert tot vele verhalen. Hieronder het vervolg op het artikel uit het decemnummer.

JOHANNES SCHEEPBOUWER

(vervolg - met nog een verhaal en waar woonde hij eigenlijk?)

In het vorige nummer van het Scheep(s)journaal hebben we iets geschreven over Johannes Scheepbouwer, de 'diender', en we stelden de vraag of er familieleden zijn die nòg wat verhalen in petto hebben over deze voorvader. En ja hoor: Johannes schijnt, als het in de situatie van pas kwam, een trucje te hebben gedaan met zijn sabel, een onschuldig trucje gelukkig. Hij kon zijn sabel op een dergelijke manier over de keien laten dansen, dat het klonk als een pistoolschot! Dat bracht de gemoederen tot bedaren! Vooral op de Bagijnhof in Dordrecht had hij hier succes mee, daar was het altijd druk, soms wat aan de hand en wellicht klonk het door de bebouwing extra hard. Nog meer verhalen en anekdotes? Wij horen ze graag!

ZOEKTOCHT

Ten einde het leven van Johannes iets meer onder de loep te nemen - waar woonde hij bijvoorbeeld? - doken Jacqueline en ik in het Dordtse Stadsarchief. Woonadressen waren niet moeilijk te achterhalen, maar het kost wel wat tijd. Vanaf 1887 tot 1890 staat hij ingeschreven in de Hoge Nieuwstraat 32 (huidig nummer en zie foto) en van 1890 tot 1899 op nummer 15 (zie foto). Op de benedenruimte ziet u een pakhuisruimte, vóór 1933 was dit een woning. Zo leefde hij met zijn gezin midden in het historische

havengebied van Dordrecht. Grappig was eigenlijk dat wij een hele ochtend in het archief gegrasduid hadden, om daarna te ontdekken dat er een werkgroep bestaat die onderzoek doet naar alle bewoners van het gebied waaronder deze straat valt. Dat was wat, zo we kregen alles op een presenteerblaadje, compleet met omgenummerde adressen, foto's, verdere gegevens. De werkgroep heet 'Het Nieuwe Werck', naar de allereerste benaming van dit gebied, en ik ontving de gegevens van de heer W.J. Boezeman.



Hoge Nieuwstraat 15

(het huis met de pakhuisdeuren; vóór 1933 was dit een benedenwoning)



Hoge Nieuwstraat 32

DE HO(O)GE NIEUWSTRAAT

De Hoge Nieuwstraat was ooit een straat van aanzien. Toen Jacob Cats, dichter en rechtsgeleerde, door het Gemeentebestuur werd uitgenodigd naar de positie van pensionaris te solliciteren, werd hem een passende woning in de Hoge Nieuwstraat in het vooruitzicht gesteld.

In 1623 betrok hij het speciaal voor hem verbouwde en geschikt gemaakte huis. Naar goed Dordts gebruik is dit historische pand later gesloopt, anders hadden ook wij een 'Catshuis' gehad. Uit het feit dat een zo aanzienlijke man in deze straat woonde, blijkt wel de welstand van deze omgeving in die tijd. (bron: de werkgroep)

In de tijd dat Johannes er met zijn gezin woonde was dat anders. Uit opnamen die wij in het archief vonden, is op te maken dat het er niet meer zo riant wonen was. De straat maakte een tamelijk vervallen indruk. Het was ook geen voorspoedige tijd. We deden al zoekende trouwens een voor ons bijzondere ontdekking.

De grootvader van Jacqueline en mij, Jacobus (Koos) Scheepbouwer, was getrouwd met Lijntje Boertje, onze oma.

Toen we eens nagingen waar deze familie Boertje op dat moment gehuisvest was, bleek dit in hetzelfde pand te zijn! De één in de benedenwoning, de andere boven. Onze opa en oma bleken buurkinderen te zijn geweest!

Ongetwijfeld hebben zij ons dit wel eens verteld, maar hoe gaat dat als je jong bent: het ene oor in en het andere uit.

Overopa Boertje was brouwmeester bij Brouwerij de Sleutel. We hebben nog een foto van hem dat hij voor het - nog steeds bestaande - poortje van Brouwerij de Sleutel staat, met glimmend gepoetste leren schoenen, bolhoed op, borst vooruit, horlogeketting aan, zich bewust van zijn importantie.

Mijn vader vertelde eens dat deze man zelf geen bier dronk. Waarom niet? Hij wist als geen ander dat het water voor het bier gewoon uit de haven kwam, terwijl de rioleringen daar ook in uitkwamen. De uit- en ingaande punten lagen vlak bij elkaar en hij waagde zich daar blijkbaar niet aan. Gelijk had hij.

Later zijn zij gaan wonen in pand Hoge Nieuwstraat 5-7 (alweer huidig nummer) Onze overgrootmoeder dreef in dit pand een kruidenierswinkeltje.

Zo'n klein buurtwinkeltje dat de hele dag open was, zolang er volk kwam eigenlijk.

Mensen schroomden destijds niet om bijvoorbeeld om half tien 's avonds nog om een onsje suiker te komen.

Maar we zijn afgedwaald van onze Scheepbouwer. Johannes werd in 1899 gepromoveerd tot hoofdagent en was onder andere gestationeerd op het bureau aan de inmiddels verdwenen Lindengracht.

Kijken we verder in de Hoge Nieuwstraat, wat overigens nu weer een zeer gewilde woonlocatie is, dan blijkt daar de vestiging te zijn geweest van de welbekende firma Lips, inderdaad van de sleutels en de brandkasten.

Freek Scheepbouwer, opa van Fred en Trudy, heeft zijn hele leven lang bij dit bedrijf gewerkt. Erg avontuurlijk waren de broers dus niet: de één vond zijn eega wel erg dicht bij huis, de ander zijn werkkring . . . Over dat laatste feit zal de Fred, de kleinzoon van Freek, het één en ander voor het Scheep(s)journaal op papier zetten.

Waarschijnlijk is Freek geboren in het pand Hoge Nieuwstraat 32. Hij zag in 1887 het levenslicht, het jaar dat ze er gingen wonen.

NOG EEN ONTDEKKING . .

En weet u wie er nu woont? Iemand die, o toeval, gerelateerd is aan de Scheepbouwers en met name aan deze Freek. Hoe dat zit? De zus van de moeder van de bewoonster is getrouwd met Jan Scheepbouwer, zoon van Freek. En deze Jan en Annie Scheepbouwer zijn weer de ouders van Fred en Trudy Scheepbouwer. Er woont dus een nichtje van hen in het geboortehuis van hun opa. Waar je allemaal niet op kunt stuiten als je op zoek gaat naar de 'roots'.

(misschien wordt vervolgd?)

Jacqueline en Len

9. Bij de dood van een pionier.

Zeker 25 jaar circuleert in onze familie al een krantenknipsel uit de 'Watch Lake News' de lokale krant van Watch Lake, in de provincie British Columbia, Canada. Daarin stond de navolgende necrologie van de hand van Colleen Leyland over John Clifford Scheepbouwer, die in december 1980 overleed. Uit de tekst blijkt duidelijk dat zij daartoe een interview met de weduwe, Enid Audrey Eden (inmiddels ook overleden), heeft gehad. Tot nu toe had niemand ooit de moeite genomen de tekst te vertalen.

Jan en Tineke Scheepbouwer namen die moeite nu wel!

"De oud-Watch Lake inwoner, John Clifford Scheepbouwer is geboren op 1 december 1915 in Whitlaw, Alta.

John's familie, van Hollandse afkomst, vestigde zich later in 1919 in British Columbia waar zijn vader, Jacob Scheepbouwer, woonde in wat nu bekend is als de Bix Ranch.

Terwijl John's vader het huis bouwde, verbleef de familie van 9 personen bij de familie Atwoods aan de Bonaparte rivier. John ging naar school in Bridge Lake en later naar de Livingstone Homestead in Green Lake.

In zijn jeugd was John nogal een paardenman. Kort geleden vertelde hij zijn vrouw Enid over de dagen dat hij 75 tot 100 stuks vee van de ranch moest brengen over een afstand van 59 mijl, waar ze 's nachts verscheept werden. De knechten die 's nachts de kudde dreven waren verstijfd van de kou. Zijn vader hield de hele nacht het vuur aan en de koffie warm, hetgeen erg werd gewaardeerd door John.

John's gave om zijn handen te gebruiken is te zien aan een paar zelfgemaakte crosscountry ski's, die hij maakte van sprokkelhout en die hij gebruikte om te jagen en te stropen. Hij maakte ook een viool van dennenhout, deze heeft nog steeds de inscriptie "John Clifford Scheepbouwer, Canada 1941".

Mooie geweerkolven waren ook een deel van zijn handwerk. Eén van die kolven zit aan een geweer van zijn zwager Don Eden. Samen met zijn broers en zusters vormde hij een orkest. John op de banjo, Bill op accordeon, Jake op viool en hun zus Ann op gitaar. Ze speelden altijd voor het 'Clinton Bal' en voor de 'Watch Lake Lodge zaterdagavonddans'.

John en Enid en Enid's tweelingzus Alice en Shorty Horn zijn tijdens een dubbele ceremonie getrouwd op 16 juni 1943, in Kamloops. Kort daarna verhuisden John en Enid naar Grant's Mountain waar John voorheen woonde en waar hij een gidsbedrijf had. Zij vertrokken in een tweewielige wagen met 2 paarden, een radio en proviand. "Ik was doodsbang en had geen idee waar ik heen ging" zei Enid.

"We vertrokken om 7 uur van het ouderlijk huis van de Scheepbouwers en kwamen pas 12 uren later en 18 mijl verder aan bij Grant's Mountain.

Gedurende de reis moesten we de overstroomde Bonaparte-rivier oversteken. Ik zie nog John in het midden van de rivier staan en proberen de paarden aan de overkant te krijgen terwijl 2 liter kerosine stroomafwaarts dreef....."

Zij openden een jaag- en gidskamp en John en Enid stonden vaak hun bed af aan hun gasten en trokken zichzelf dan terug op de hooizolder. Na 11 jaar jagen en gidsen en vee

fokken in natte zomers zonder hooi, verhuisden zij naar Soap Lake, Washington, waar John werkte op een veeboerderij en later voor de stad Soap Lake.

Enid irrigeerde 400 acres alfalfa. Het veld zat vol met ratelslangen en black widow spinnen (zwarte weduwe). "We gooiden de ratels zo in het hooi".

Vijf jaar later gingen John en Enid terug naar Watch Lake waar John de huidige fundering van het huis bouwde en pas daarna aan de indeling ging denken.

John was een geroutineerde bouwer van houten huizen en hielp veel huizen in de omgeving opzetten. Hij hielp ook mee aan de bouw van het originele Watch Lake stadhuis en hij was opzichter bij de nieuwe aanbouw.

Zelfs nadat John ziek werd in 1967, speelde hij nog altijd zijn accordeon voor de kinderen op het strand van Watch Lake. Ook nog op de zaterdagavonden in de Lodge en natuurlijk op Oudejaarsavond.

John was altijd een dierenliefhebber en voerde de eekhoorns en vogels elke morgen, zelfs op zijn laatste ochtend...

"Wij zullen je allemaal missen John!"
Colleen Leyland.

Naschrift:

Bedankje,

Volgend op het kortgeleden overlijden van haar echtgenoot John, wil Enid Scheepbouwer van Watch Lake, haar oprechte dank overbrengen aan haar naaste familie, bekenden, vrienden en burens voor hun medeleven, liefde en steun.

Enid dankt ook dominee Neil Vant voor het verzorgen van de herdenkingsdienst.

Tevens dankt zij de dragers: Jim Reid, Terry Burt, Robbie Cleveland, Charlie Baker, Roger Baker en Chet Railey.

Veel dank gaat ook naar allen die geholpen hebben de middagthee te verzorgen.

Vertaling: Jan en Tineke Scheepbouwer.

- **De heren en de aprilten,
bedriegen die zij willen**

10. Financien

Het mag inmiddels als bekend verondersteld worden dat donaties - waarvan een ieder voor zichzelf de hoogte vaststelt - vòòr 1 februari van elk jaar dienen te worden overgemaakt op rekening **8535816 t.n.v.**

"Het Scheep(s)journaal te Wassenaar"

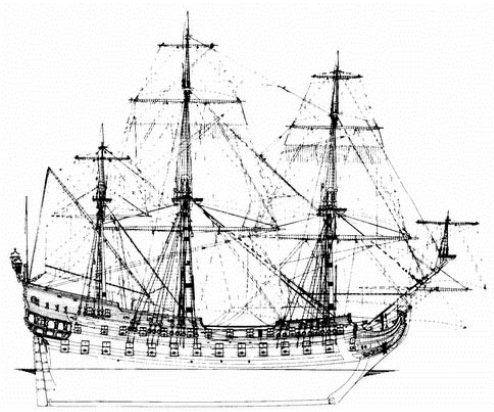
Inmiddels is die deadline al weer ruim verstreken, maar nog niet iedereen heeft al aan zijn verplichting voldaan. Graag moge ik diegenen, die nog niet hebben betaald, uitnodigen hun bijdrage voor het jaar 2008 één dezer dagen op onze girorekening over te maken.

U verzekert u daarmee in ieder geval van toezending van ons 'Scheep[s]journaal' voor dit jaar.

Zoals u al in de inleiding hebt kunnen zien, is Tineke Scheepbouwer inmiddels als penningmeester toetreden tot het stichtingsbestuur.

Zij zal er voortaan op toezien, dat alle toegezegde bedragen ook daadwerkelijk binnenkomen, dan wel dat de toezending van het journaal zal worden stopgezet als dat niet het geval is.

Daarnaast zal een gerichte actie worden gestart om meer donateurs te werven. Weet u derhalve iemand in de familie die wel geïnteresseerd is, maar die de moeite nog niet heeft genomen om donateur te worden, tracht hem of haar daartoe over te halen!



Een z.g. retourschip van de VOC

11. Tenslotte

Helemaal tot slot nog een keer de verschillende mogelijkheden om de ongetwijfeld vele komende inzendingen aan de redactie te doen toekomen!

Om het Uw redacteur zo veel mogelijk naar de zin te maken, wordt toezending van te plaatsen bijdragen via e-mail of door middel van een floppy erg op prijs gesteld!

Postadres : Crocusstraat 43
2241 VX Wassenaar

Fax : 070-5146549

Bellen (vast) : 070-5112963

Bellen (mobiel) : 06-42 38 86 81

E-mail : hoesch@wanadoo.nl

Website : www.scheepsjournaal.nl

- **De vrouwen en de aprilten, hebben beiden hun grillen**